

Arrest

nr. 151 187 van 24 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 augustus 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), ter kennis gebracht op dezelfde dag en van de beslissing van 14 augustus 2015 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij treft op 14 augustus 2015 ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarin gesteld wordt dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

**“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : J.
voornaam : HAJ
geboortedatum : (...)1979
geboorteplaats : Al-Zoubaidiyah
nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene vroeg op 30.06.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Nazicht van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 07.08.2014 een visum aanvroeg bij de Poolse consulaire diensten te Bagdad en dat het visum werd verstrekt. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 12.09.2014 asiel vroeg in Finland en op 29.10.2014 in Polen.

De betrokkene werd gehoord op 24.07.2015 en verklaarde dat hij op begin september 2014 van Irak naar Polen vloog met zijn eigen paspoort, dat was voorzien van een door de Poolse consulaire diensten afgegeven visum. Na een verblijf van twee dagen in Polen vervolgde betrokkene zijn weg naar Zweden vanwaar hij na een verblijf van drie dagen verder reisde naar Finland. De betrokkene vroeg asiel in Finland, maar werd naar eigen zeggen begin november 2014 door de Finse instanties overgedragen aan Polen. Hij vroeg asiel in Polen, maar deed de volgende dag afstand van zijn aanvraag en vroeg naar eigen zeggen te kunnen terugkeren naar Irak. Volgens zijn verklaringen reisde de betrokkene op 21.11.2014 vanuit Polen terug naar Irak. Hij verliet Irak opnieuw op 04.05.2015 en ging naar Turkije, vanwaar hij op 13.05.2015 via Griekenland het grondgebied van de lidstaten binnen kwam. Vervolgens reisde de betrokkene met een paspoort van Syrië van een "look-a-like" naar een hem onbekende plaats. Vandaar vertrok hij na een verblijf van drie dagen naar België, waar hij na een reis van vijf uur op 30.06.2015 aankwam. De betrokkene is gehuwd en vader van vier kinderen. Zijn gezin verblijft in Bagdad.

Artikel 19(2) van Verordening 604/2013 stelt dat de in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat, bij een verzoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. We benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanvoerde dat bewijs leverde van zijn verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten van 21.11.2014 tot 13.05.2015. Er zijn ons inzien dan ook geen redenen om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Polen eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013

Op 29.07.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 12.08.2015 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor d.d. 24.07.2015 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij veiligheid zoekt en in België de instellingen van de Europese Unie zijn gevestigd. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag omdat Polen een te lange asielprocedure kent, geen procedure van gezinshereniging kent en er geen "leven" is in Polen.

Betreffende deze argumenten wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wensen op te merken dat Polen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht... c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Dit betekent dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvatten indien hij dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Zijn aanvraag zal door de Poolse instanties op haar merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke

beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot januari 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratiedossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("Asylum seekers do not face obstacles to access the asylum procedure again if they wish to", AIDA-rapport, pagina 23, alinea 2). Er zijn derhalve ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, wiens voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Polen ingediende aanvraag nog niet het voorwerp was van een finale beslissing niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 54, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat de Poolse asielprocedure te lang is merken we op dat in het AIDA-rapport inderdaad meldt dat de bevoegde instanties de vooropgestelde "deadline" van zes maanden voor het afleveren van een beslissing in veel gevallen niet haalt (pagina 17, alinea 2). Anderzijds wensen we op te merken dat hetzelfde rapport meldt dat de gemiddelde behandelingsduur in 2012 zes maanden en 17 dagen bedroeg (pagina 17, alinea 3). Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Verder merken we op dat Polen, in tegenstelling tot wat de betrokkene beweert, wel degelijk procedures kent voor gezinshereniging. Er moet tevens worden opgemerkt dat de betrokkene nog verzoeker van internationale bescherming en tot heden nog geen internationale bescherming -vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming- kreeg toegekend, wat betekent dat de kwestie van gezinshereniging nog niet aan de orde is. Betreffende de opmerking van de betrokkene dat er in Polen geen "leven" is wijzen we er op dat dit een persoonlijke opvatting van de betrokkene betreft.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor melding van gezondheidsproblemen, waaronder problemen ten gevolge van een vuurgevecht. schotwonde aan de schouder. We benadrukken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er op dat asielzoekers recht in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior,

with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 49, alinea 1 en 2).

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.(...)"

Tevens werd op dezelfde dag een beslissing getroffen tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

- *“Schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van Artikel 19 (2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;*
- *Schending van artikel 6 E.V.R.M.;*
- *Schending van de rechten van verdediging;*
- *Schending van de materiële motiveringsverplichting;*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald van zorgvuldigheid en redelijkheid”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“5.1.1.

De verzoekende partij verwijst in eerste instantie naar artikel 19 (2) van de Dublin – III Verordening. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat, bij een verzoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d) kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

Een verzoek dat na de in de eerste alinea bedoelde periode van afwezigheid wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.”

Zoals hieronder en uit het feitenrelaas blijkt heeft de verzoekende partij, na zijn verblijf in Polen in oktober – november 2014, het grondgebied van de lidstaten van de EU meer dan 3 maanden verlaten.

In de bestreden beslissing dd. 14 augustus 2015 antwoordt de verwerende partij slechts summier op dit argument door te stellen “we benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanvoerde dat bewijs leverde van zijn verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten van 21.11.2014 tot 13.05.2015. Er zijn ons inzien dan ook geen redenen om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Polen eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013.”

Echter is deze motivering niet in overeenstemming met de voorliggende feitelijkeheden en de gegevens van het administratief dossier.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat hij op 20 – 21 november 2014 Polen heeft verlaten door middel van een vrijwillige terugkeer met IOM. De verzoekende partij is op 20 november 2014 teruggekeerd naar Bagdad met een vliegtuigreis vanuit Warschau naar Bagdad, en dit via de luchthaven van Dubai.

Teneinde zijn vertrek uit Polen aan te tonen legt de verzoekende partij de document van IOM voor die zich ook in het administratief dossier bevinden (stuk 11) voor.

Ook legt de verzoekende partij een kopie van zijn reispas voor waaruit blijkt dat er op 20 november 2014 een uitreisstempel werd aangebracht (stuk 12). Uit de documenten die de verzoekende partij n.a.v. van zijn vliegtuigreis heeft ontvangen blijkt duidelijk dat de verzoekende partij op 20 november 2014 naar Dubai is gereisd (stuk 13). Uit de bovenste boardingpass blijkt bovendien dat de verzoekende partij op 21 november 2014 naar Bagdad is afgereisd (stuk 13). Ook worden de ticketjes van de bagage van de vlucht naar Bagdad voorgelegd (stuk 13).

Het is staat dus buiten twijfel dat de verzoekende partij Polen heeft verlaten op 20 november 2014 met eindbestemming Bagdad, Irak. De verwerende partij kan niets anders voorhouden.

In Bagdad heeft de verzoekende partij opnieuw zijn leven proberen op te bouwen. De verzoekende partij woonde in Saddr city op volgend adres: H(...) M(...)Z(...) huisnummer 5. Echter door etnische problemen kon de verzoekende partij daar niet blijven wonen en diende hij opnieuw te vluchten naar betere oorden. Op 4 mei 2015 heeft de verzoekende partij zijn reis aangevat richting Turkije, waarna hij na een verblijf van ongeveer 11 dagen, in Griekenland, op het eiland Kos, op 13 mei 2015, is aangekomen.

De verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen bewijs levert van zijn verblijf buiten de lidstaten van de EU, doch de verklaringen van de verzoekende partij zijn duidelijk en maken aannemelijk dat de verzoekende partij meer dan drie maanden is teruggekeerd naar Irak.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekende partij niet verder werd ondervraagd over zijn verblijf in Irak, de plaatsen waar hij woonde, werk, enz...

Ondertussen heeft de verzoekende partij ook enkele bewijzen kunnen bekomen die aantonen dat hij effectief in Irak aanwezig was in de periode 21 november 2014 – 13 mei 2015. Zo verwijst de verzoekende partij naar het koopcontract van een wagen. Het contract werd ondertekend op 12 januari 2015 en gaat gepaard met een handtekening van de verzoekende partij (stuk 14). Het document wordt vergezeld met een Nederlandse vertaling.

Eveneens legt de verzoekende partij een huurcontract van zijn winkel voor in Saddr City. De verzoekende partij is de huurder en het contract werd opgemaakt te Bagdad op 10 februari 2015 (stuk 15).

Gelet op de korte tijdspanne was het voor de verzoekende partij niet mogelijk om de originele documenten te bekomen, maar deze zijn onderweg. Immers, op het moment dat de verzoekende partij alle documenten probeerde te verzamelen werd de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken overgebracht naar een gesloten centrum.

Ook wenst de verzoekende partij op te merken dat hij in Irak fungeerde als scheidsrechter van Taekwondo in de periode januari 2015/februari 2015. In Irak heeft verzoekende partij bewijzen van attesten die aantonen dat hij effectief bij deze wedstrijden aanwezig was. Jammer genoeg kon de verzoekende partij deze documenten nog niet bekomen.

In maart 2015 heeft de verzoekende partij bovendien contact gehad met IOM in Bagdad om zijn budget te kunnen verkrijgen. Ook hiervan werden documenten opgemaakt maar op dit moment is de verzoekende partij er nog niet in geslaagd deze hier in België te krijgen.

De twee documenten die in huidige procedure worden voorgelegd heeft de verzoekende partij nog maar recent kunnen ontvangen. Dit is echter ook te wijten aan het feit dat de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij had gezegd dat hij slechts bewijzen van zijn vertrek naar Bagdad diende te bezorgen. Hetgeen ook is gebeurd, nu deze documenten zich in het administratieve dossier bevinden.

Nergens werd de verzoekende partij meegedeeld dat hij ook bewijzen diende te hebben van zijn verblijf in Irak. Het is pas na een consultatie met zijn raadvrouw dat de verzoekende partij hiervan het belang begreep en hij de nodige stappen kon ondernemen. Had de raadsman van de verzoekende partij aanwezig geweest bij het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan had de verzoekende partij het nodige kunnen doen om deze vroeger te verzamelen (zie ook hierna).

Het is duidelijk dat de verwerende partij bij haar "onderzoek" naar een mogelijke toepassing van artikel 19 (2) van de Vreemdelingenwet nogal kort door bocht is gegaan. Zonder de verklaringen van de verzoekende partij grondig te onderzoeken neemt zij de bestreden beslissing die maar met één zin werd gemotiveerd.

Bovendien kon de verwerende partij de bestreden beslissing niet nemen nu er geen sprake kan zijn van een Dublin procedure. In dit opzicht staat ook degelijk vast dat de verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig heeft opgesteld.

Bijgevolg schendt zij de op haar rustende materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidverplichting.

Uit alle gegevens blijkt dat de verzoekende partij meer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten van de EU heeft verlaten. De verzoekende partij heeft hierover geloofwaardige verklaringen over afgelegd en zijn verklaringen gestaafd aan de hand van documenten.

De verwerende partij daarentegen houdt op geen enkele manier rekening met deze elementen, hoewel zij figureren in zijn dossier.

Gezien deze feitelikheden, die gestaafd worden aan de hand van documenten, kan de verzoekende partij ook niet zonder meer akkoord gaan met de bevindingen van de verwerende partij.

Artikel 19 (2) van de Dublin – III Verordening wordt dan ook geschonden. Gezien de verzoekende partij meer dan drie maanden de lidstaten van de EU heeft verlaten kan Polen niet meer aanzien worden als de verantwoordelijke lidstaat.

Omdat de verzoekende partij in België asiel heeft aangevraagd na een periode van drie maanden wordt de asielaanvraag beschouwd als een nieuw verzoek.

Na onderzoek van het administratieve dossier blijkt dan ook dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag en er geen sprake kan zijn een Dublin dossier.

Uit dit alles volgt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd waardoor dit middel ernstig is.

5.1.2.

Zoals hierboven blijkt heeft de verzoekende partij in het kader van zijn Dublin – onderzoek aangegeven langer dan drie maanden in Irak te hebben verbleven.

Volgens de verwerende partij kan er geen rekening worden gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij nu hij geen bewijs zou hebben voorgelegd van zijn "verklaarde verblijf" in Irak.

De verzoekende partij wijst dienaangaande op artikel 6 E.V.R.M.

"zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen."

De verzoekende partij benadrukt dat hij de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ook al zijn die doorslaggevend in het kader van hun asielaanvraag, niet worden bijgestaan door een advocaat.

Een advocaat wordt niet toegelaten tot het verhoor en krijgt niet tijdig de mogelijkheid om de kandidaat – vluchtelingen bij te staan. Het is pas achteraf, nadat zij het verhoor reeds werd afgelegd, zij toegang krijgen tot de gegevens die door de asielzoeker werden verklaard.

Dit draagt bij tot het gebrek aan transparantie van de procedure waardoor het onmogelijk is om een zicht te krijgen op de manier waarop interviews zich afspelen. Daarnaast komt cruciale informatie soms niet terecht bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In die zin is de situatie van asielzoekers vergelijkbaar met de toestand van verdachten zoals beschreven in het Salduz – arrest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in 2008 namelijk dat de rechten van de verdediging onherstelbaar worden aangetast als een verdachte belastende verklaringen aflegt zonder het recht van bijstand van een advocaat en die verklaringen vervolgens toch als bewijs worden gebruikt, zoals dit in casu het geval is.

Toen de verzoekende partij aanhaalde te zijn teruggekeerd naar Bagdad werd hem niet uitgelegd dat hij bijkomende documenten diende te verzamelen, uit Irak zelf, om zijn bewijs daar te staven. De ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken zei enkel dat er een bewijs diende geleverd te worden van vrijwillig vertrek met IOM uit Polen, hetgeen de verzoekende dan ook heeft overgemaakt.

Het is pas op de consultatie bij zijn raadvrouw dd. 12 augustus 2015 en na het opvragen van de Dublin - vragenlijst dat de verzoekende partij te weten kwam dat hij verdere bewijzen uit Irak diende te verzamelen. De verzoekende partij heeft alles in het werk gesteld, doch werd op 14 augustus 2015 door de verwerende partij overgebracht naar een gesloten centrum. Het hoeft dan ook geen betoog dat het bekomen van documenten zwaar wordt bemoeilijkt.

Het is bovendien een noodzakelijkheid dat vluchtelingen, eenmaal ze met een hun procedure worden geconfronteerd kunnen rekenen op het vertrouwen en de bijstand van hun advocaat. Een Dublin – procedure kan immers tot gevolg hebben dat de asielzoeker zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Indien de er tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een advocaat zou aanwezig zijn, zouden onmiddellijk al de misverstanden/problemen/bezorgen van documenten, door de hulp van de advocaat, kunnen worden rechtgezet en worden de asielzoekers niet aan hun lot overgelaten zoals nu het geval is.

De huidige procedure zoals deze nu bestaat in België betekent bijgevolg een schending van artikel 6 E.V.R.M. en een schending van de rechten van verdediging van de verzoekende partij.

De verklaringen van de verzoekende partij afwijzen als ongeloofwaardig, terwijl de verzoekende partij niet de kans heeft gekregen om zich op een adequate manier te verdedigen, is een schending van de op de verwerende partij rustende motiveringsverplichting.

Ook de asielaanvraag in het kader van een Dublin – onderzoek dient als een waardig asielverzoek worden behandeld. Dit is in casu niet het geval. Zonder rekening te houden met het vluchtrelaas en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij gaat men over tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.3.2.2. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in samenhang met de rechten van verdediging niet dienstig in rechte kan worden aangevoerd. Het Dublin-interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet vergeleken worden met een gehoor in het kader van een strafrechtelijke procedure. Verzoeker kan ten overvloede gelet op wat volgt ook niet dienstig voorhouden dat de aanwezigheid van een advocaat bij het Dublin-interview tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

3.3.2.3. De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde langer dan drie maanden het Schengengrondgebied verlaten te hebben. Om die reden werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die blijkens het administratief dossier op 12 augustus 2015 instemden met dit verzoek, dit op basis van artikel 18 (1) c van de Dublin-III-Verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...)

een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

3.3.2.4. Volgens verzoeker heeft hij het Schengengrondgebied wel degelijk verlaten voor een periode van langer dan drie maanden en is naar zijn oordeel dan ook artikel 19.2. van de Dublin-III Verordening van toepassing.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Beëindiging van de verantwoordelijkheid (...)

De in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat, bij een verzoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven”.

Verzoeker klaagt voorts aan dat hij door de verwerende partij niet gewezen werd op het belang van het bijbrengen van stukken die wijzen op een verblijf in Irak na zijn terugkeer aldaar en dat hij niet in de gelegenheid gesteld werd deze bij te brengen gelet op zijn vasthouding.

3.3.2.5. Verzoekers stelling dat de verwerende partij aan hem gezegd zou hebben dat hij slechts bewijzen van zijn vertrek naar Bagdad diende te bezorgen, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het Dublin-interview van 24 juli 2015 blijkt dat de verwerende partij verzoeker gedetailleerd bevraagd heeft aangaande zijn verklaring dat hij het grondgebied van de Lidstaten verlaten heeft (zie rubriek 26). Er werd gevraagd wanneer en waarom uit Polen hij vertrok, welke reisroute hij daarbij volgde, welke transportmiddelen en reisdocumenten hij daarbij gebruikte en er werd gevraagd wanneer en waarom verzoeker terugkeerde naar het grondgebied van de Lidstaten, welke zijn reisroute hierbij was en welke transportmiddelen en reisdocumenten hij daarbij gebruikte. Er werd wel degelijk gevraagd naar bewijsstukken aangaande dit alles, aangezien onder de rubriek “bewijsstukken” de volgende verklaring van verzoeker genoteerd werd, “documenten IOM zijn onderweg met DHL”. Tevens werden de verklaringen van verzoeker genoteerd dat hij geen paspoort bij zich heeft, dat hij er wel één gehad heeft met een visum voor Polen en dat hij dit achtergelaten heeft bij de smokkelaar.

3.3.2.6. Hoewel verzoeker dus verklaard heeft dat hij zijn paspoort achtergelaten heeft bij de smokkelaar, duiken er nu wel kopies op van bepaalde uittreksels uit dit paspoort, waaronder een inreis- en uitreisstempel aangebracht in Warschau (stuk 12 gevoegd bij het verzoekschrift). Dit wijst erop dat verzoeker Warschau verlaten heeft op 20 november 2014, maar naar waar hij reisde en welke reisroutes hij alsnog ondernam, kan niet nagegaan worden omdat verdere uittreksels uit dit paspoort ontbreken. Er wordt hiervoor ter terechtzitting geen uitleg verstrekt. Als hij van Warschau naar Bagdad reist en daar aankomt op 21 november 2014 en zoals hij ook tijdens zijn Dublin-interview verklaard heeft, op 4 mei 2015 van Irak naar Turkije reist op legale wijze met het vliegtuig (Turkish Airways), moet hiervan een spoor terug te vinden zijn in het paspoort, maar hiervan worden zoals gezegd slechts selectieve uittreksels verstrekt.

3.3.2.7. Verzoeker brengt nu “vliegtuigdocumenten” aan, zijnde boardingpasses en bewijzen van afgeleverde bagage (stuk 13 gevoegd bij het verzoekschrift), maar dit toont niet aan dat hij daadwerkelijk naar Irak gereisd is op 21 november 2014 of dat deze documenten zelfs maar daadwerkelijk aan hem toebehoren. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoeker blijkens zijn Dublin-interview verklaard heeft dat hij van Warschau naar Bagdad vloog met de vliegtuigmaatschappij “Al Ethidat” terwijl de “vliegtuigdocumenten” die hij nu bijbrengt erop wijzen dat hij met Emirates Airlines gevlogen zou hebben naar Bagdad, dit via Dubai. Voor wat betreft de in Arabisch opgestelde brief uitgaande van IOM die wordt bijgebracht (stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift met als titel “Documenten betreffende de vrijwillige terugkeer van de verzoekende partij naar Irak), een vertaling wordt niet voorzien en verzoekende partij geeft geen verdere toelichting. In het document kan alleen de datum “4 november 2014” gelezen worden. Ook dit document toont niet aan dat verzoeker daadwerkelijk op 21 november 2014 naar Bagdad is gevlogen.

3.3.2.8. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker na Warschau verlaten te hebben op 20 november 2014, verder reist naar Bagdad op 21 november 2014 en dat dit een vrijwillige terugkeer betreft geregeld via IOM zoals verzoeker het blijkens zijn Dublin-interview verklaard heeft, dan blijkt niet dat verzoeker gedurende een periode van langer dan drie maanden het Schengengrondgebied verlaten heeft. Verzoeker brengt kopies bij van een auto- en huurcontract met Nederlandse vertaling (stukken 14 en 15 gevoegd bij het verzoekschrift) waaruit zou moeten blijken dat verzoeker op 21 januari 2015 en 10 februari 2015 in Irak vertoefde, maar zelfs indien deze stukken ondanks een gebrek aan de originele documenten moeten aanvaard worden, blijkt hieruit niet dat zoals verzoeker het stelt in zijn verzoekschrift, hij effectief aanwezig was in Irak van 23 november 2014 tot 13 mei 2015 - wat bovendien in tegenstrijd is met wat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview meegedeeld heeft, namelijk dat hij tot 4 mei 2015 in Irak vertoefde - minstens zelfs niet tot 21 februari 2015, zijnde de dag na het verstrijken van de periode van een verblijf van drie maanden buiten het Schengengrondgebied.

3.3.2.9. Verzoeker poneert dat hij nog wacht op stukken die aantonen dat hij in Irak was in de periode januari-maart 2015. Het gaat dan om een optreden van verzoeker als "scheidsrechter van Taekwondo" en om een contact met IOM in Bagdad "om zijn budget te kunnen krijgen". Te dezen dient de Raad op te merken dat zoals ter terechtzitting werd meegedeeld, dergelijke omweg niet nodig is en het volstaat dat verzoeker inzage geeft in zijn volledig paspoort, waarvan heden zonder enige aanvaardbare uitleg slechts partiële uittreksels worden verstrekt. Het is aan de hand van een paspoort dat reisroutes, een verblijf in Irak en een vertrek uit Irak kunnen nagegaan worden. Er kan nog aan toegevoegd worden dat de aangekondigde documenten op het ogenblik van de uitspraak nog steeds niet voorliggen. De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat enkel kopies kunnen voorgelegd worden van het bovenvermelde auto- en huurcontract omdat verzoeker ze per e-mail ontvangen heeft. Redelijkerwijs kan dan ook gesteld worden dat verzoeker erin kan slagen om het bewijs van zijn contact met IOM in Bagdad in maart 2015 per e-mail te ontvangen, quod non.

3.3.2.10. Concluderend kan gesteld worden dat verzoeker niet aantoont op 21 november 2014 teruggekeerd te zijn naar Bagdad. Zelfs indien dit aanvaard wordt, toont verzoeker niet aan langer dan drie maanden buiten het Schengengrondgebied vertoefd te hebben. Een schending van artikel 19.2 van de Dublin-III Verordening blijkt dan ook niet noch van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet indien begrepen moet worden dat verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij niet op een correcte wijze met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, overgegaan is tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, zoals bedoeld in artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift stemt de motivering in de bestreden beslissing, *"We benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanvoerde dat bewijs leverde van zijn verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten van 21.11.2014 tot 13.05.2015. Er zijn ons inzien dan ook geen redenen om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Polen eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013"* wel degelijk overeen met de gegevens van het administratief dossier en blijft ze overeind in het licht van de door de verzoekende partij aangeduide "voorliggende feitelijkeheden" die hierboven besproken werden. Verzoeker kan niet verwachten dat de verwerende partij gelet op de verklaringen van verzoeker, die hij afgelegd heeft tijdens zijn Dublin-interview, gelet op het gebrek aan een paspoort en gelet op de eventueel voorliggende hierboven besproken in het Arabisch opgestelde brief uitgaande van IOM waarin de datum van 4 november 2014 kan gelezen worden (gelet op de samenstelling van het administratief dossier kan immers niet op decisieve wijze gesteld worden dat dit verstrekt werd aan de verwerende partij voordat ze de bestreden beslissing trof), verwachten dat de verwerende partij verzoeker nog verder bevraagt aangaande zijn vermeend verblijf in Irak. Een schending van de materiële motiveringsplicht en redelijkheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.11. In een tweede middel werpt verzoeker op:

- *"Schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van artikel 3 (2) J ° 18 (1) van Verordening (EU) van de Dublin III - Verordening;*
- *Schending van artikel 3, lid 2 van de Dublin III – Verordening;*
- *Schending van artikel 17 van de Dublin III – Verordening;*
- *Schending van artikel 3 E.V.R.M.;*
- *Schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*

- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald van zorgvuldigheid en redelijkheid;*
Schending van de materiële motiveringsverplichting”

Verzoeker betoogt als volgt:

“5.2.1

Aan de verzoekende partij werd op 14 augustus 2015 (kennisgeving 14 augustus 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend (stuk 1)

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 (1) c van de Dublin – III verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan :

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- *het gegeven dat de verzoekende partij in Polen een asielaanvraag heeft ingediend, hiervan afstand heeft gedaan maar niet kan aantonen dat hij drie maanden het grondgebied van de EU heeft verlaten;*
- *het feit dat de asielprocedure in Polen correct verloopt en er geen aanleidingen zijn om te denken dat de verzoekende partij zich niet zou kunnen richten tot de asielprocedure of zou worden opgesloten tijdens de asielprocedure of in slechte opvangomstandigheden zou terechtkomen tijdens de asielprocedure;*
- *de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat de behandeling van de asielaanvraag moet worden afgerond en de Poolse instanties het verzoek van de verzoekende partij naar bescherming zullen onderzoeken;*
- *er geen enkele aanleiding is dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;*
- *dat er in Polen soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers, maar dit niet voldoende is om te kunnen spreken van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M en artikel 4 EU – Handvest;*
- *Er geen aanleiding is om te denken dat de verzoekende partij niet de nodige bijstand zou krijgen betreffende zijn aangehaalde medische problemen.*

De verwerende partij verwijst naar het AIDA-rapport van januari 2015, dat wordt geciteerd in de bestreden beslissing. De verwerende partij haalt echter alleen maar de passages aan die haar goed uitkomen en houdt geen rekening met het volledige document.

De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de beslissing van de verwerende partij gezien de verwerende partij slechts een erg partiële lezing van het AIDA-rapport hanteert en er tegenstrijdige informatie is betreffende de zeer algemene informatie die de verwerende partij aanhaalt om te bewijzen dat de verzoekende partij in Polen als asielzoeker niet in preciaire omstandigheden zou terechtkomen.

Nochtans ligt de plicht op de verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren rekening houdende met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier en zich in het kader van een Dublin-overdracht zich te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen. Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van de verwerende partij tegenspreekt.

“Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. » (CCE 22 février 2015, n° 138 950).

De verzoekende partij kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt. De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

De situatie in Polen voor asielzoekers is er zeer slecht en onmenselijk. De opvang is summier en het risico dat de verzoekende partij wordt opgesloten is wel degelijk zeer groot.

Polen heeft enorme moeite om de internationale verplichtingen ten opzichte van asielzoekers te garanderen. Zo is er wel degelijk een reële kans te worden opgesloten in detentiecentra in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt:

Mensen die worden teruggestuurd naar Polen worden aan de grenswachter overhandigd, die de rechtbank binnen de 48 uur kan verzoeken de asielzoeker in een gesloten centrum op te sluiten, omdat hij of zij illegaal de grens heeft overgestoken. Het is evenwel geen verplichting de rechtbank te verwittigen waardoor de procedure in Polen gericht is op willekeur.

“According to the Polish legislation, an asylum seeker crossing the border without a passport (which is often the case for people who left Poland during their asylum procedure because they were asked to surrender their passport at the moment of applying for asylum) or crossing the border with a passport but having a visa only valid in Poland, is considered to have crossed the border illegally. This is a

sufficient reason to be detained by the border guards in case of return and to be placed in a detention centre for 30 to 60 days.

So an asylum seeker who is transferred back to Poland, will be handed over to the border guard, who can apply to the court within 48 hours to place the asylum seeker in a detention centre, because he or she crossed the border illegally. According to NGOs, the decisions of the court are shortly reasoned in a standardized way. The border guard is not obliged to apply to the court to detain asylum seekers, who have crossed the border illegally, which gives the impression of an arbitrary decision. (...) The re-opening of the case is not automatic, the asylum seeker needs to apply for it. Persons in detention are not entitled to social assistance."

(stuk 3 Belgisch Cominté voor Hulp aan Vluchtelingen, "Polish asylum procedure and refugee status determination: report following the mission to Poland from 12 to 15 September 2010, December 2011, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/4ece2b872.html>)

Verwijzend naar het Aida-rapport, minimaliseert de verwerende partij het risico voor de verzoekende partij op opsluiting:

"In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. "(stuk 1.)

De verwerende partij gaat echter voorbij aan belangrijke veranderingen aan de voorwaarden voor detentie van asielzoekers, die rond januari 2015 werden doorgevoerd of op stapel stonden en eveneens in datzelfde AIDA-rapport vermeld worden:

"Detention of asylum seekers

The notion of the risk of absconding will be introduced –the "significant risk of absconding" arises when the asylum seeker does not have any identity documents, crossed or attempted to cross the border illegally (except for directly coming asylum seekers) or entered Poland while their personal data where in SIS or national register.

Rules on prolongation of detention when the person applies for asylum from the detention center will change. According to the proposed amendments, every time a detained person applies for asylum, the court will have to examine the legal conditions for the detention of the asylum seeker. This direct reference to the legal conditions for detention of asylum seekers allows to expect that there will be no differentiation between asylum seekers who are detained after having applied for asylum and those applying for asylum from detention."

(stuk 4: AIDA, Asylum information Database – National Country Report – Poland, up-to-date till January 2015, te consulteren op: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>)

In haar meest recente rapport stelt Amnesty International bovendien vast dat de maximale detentieduur voor asielzoekers verlengd is tot twee jaar.

"The new Law on Foreigners, which entered into force in May, extended the maximum period of detention for asylum-seekers to 24 months. According to the Polish NGOs Helsinki Foundation for Human Rights and the Association for Legal Intervention, nearly one in four people held in migration detention were children."

(stuk 5: Amnesty International, Amnesty International Report 2014/15 - Poland, 25 February 2015, te consulteren op: <http://www.refworld.org/cgi-bin/txis/vtx/rwmain?page=printdoc&docid=54f07dab15>)

De situatie in deze detentiecentra zijn allesbehalve. De gesloten centra zijn overvol en is er gebrek aan informatie. Hetgeen ook blijkt uit de schrijnende levensomstandigheden waarin asielzoekers in Polen dienen te overleven.

"Depuis mi-octobre, des réfugiés ont entamé une grève de la faim pour dénoncer les conditions inhumaines qui règnent dans les centres gardés où ils sont regroupés. Une journaliste géorgienne, enfermée dans un de ces centres, lance un appel. (...) Sur cent étrangers qui viennent se réfugier en Pologne, environ 90 % finissent par quitter ce pays. Et ce ne sont pas seulement les conditions de détention en prison qui les font fuir. Je parle sciemment de "prison", car les centres fermés pour les

réfugiés rappellent, en effet, la prison. (...) Ensuite, j'ai fait connaissance avec tout le monde. Ils étaient vingt. Nous sommes désormais vingt et un. Voici une famille dont la femme est enceinte, avec un bébé dans les bras. Ils sont là depuis deux semaines. Une autre famille, originaire du Pakistan. Une femme avec deux garçons, de 7 et 16 ans. Ils sont ici depuis sept mois. Sans aller à l'école, sans rien faire. Et encore une famille, de Tchétchénie. Ils ont trois enfants. Ils racontent comment une fonctionnaire ivre les a menacés en pointant son arme sur les enfants. Je découvre qu'ils avaient déjà vécu en Pologne auparavant. Quand le père a été agressé pour la deuxième fois par les Russes (il en est presque mort), ils ont décidé d'aller en Allemagne. De là, ils ont été expulsés vers la Pologne. Une famille venue de Géorgie. Ce sont des Yézidis, une minorité kurde. La femme est âgée de 23 ans, son mari de 25. Ils ont perdu un enfant en Pologne. Elle était enceinte de quatre mois quand les douleurs ont commencé. Ils ont demandé à voir un médecin (c'était au centre pour les réfugiés à Zambrow) et celui-ci a constaté que tout allait bien : cela arrivait parfois. Le jour suivant, quand la douleur est devenue insupportable, ils sont allés à l'hôpital, consulter le même médecin. Après l'examen, il a constaté que le fœtus était en train de mourir et qu'il fallait avorter. Le lendemain, l'état de la femme a empiré, elle a eu une hémorragie, ignorée par les médecins, qui ont dit que tout allait bien et qu'elle pouvait quitter l'hôpital. C'est alors que le couple a décidé de quitter la Pologne. Ils sont allés en Belgique, dans un hôpital où on les a informés qu'il fallait effectuer une autre opération, pour retirer les restes du fœtus après l'avortement mal fait. "

(stuk 6 : "Pologne, ce pays qui emprisonne les demandeurs d'asile", Gazeta Wyborcza, 31 oktober 2012, te consulteren op <http://www.courrierinternational.com/article/2012/10/31/pologne-ce-pays-qui-emprisonne-les-demandeurs-d-asile>)

"With regard to living conditions, not much has changed since 2010. Refugees, persons providing assistance to them and researchers visiting refugee dwellings have described conditions in which refugees live as substandard. Flats are overcrowded; four or five people often share the same small room and additional persons sleep in kitchens and halls. In some flats, there is only a shared toilet available in the corridor, and many families make use of it. Some buildings in which refugees live have no bath or shower. Some have no electricity, no running water and no heating system either."

(stuk 7: UNHCR – The UN Refugee Agency, "Where is my Home?, Homelessness and Access to Housing among Asylum – seekers, Refugees and Person with International Protection in Poland", juni 2013, P; 19, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/51b57ce74.html>)

Mensen die terugkeren vanuit andere landen, ook vanuit EU-landen, zoals in het kader van Dublin, komen terecht in de ergste omstandigheden.

According to respondents, both Key Persons and refugees, persons returned from other EU countries face the worst housing situation. As put by respondents, "[t]hey end up in the street" [R3, R9, R13].

(stuk 7: UNHCR – The UN Refugee Agency, "Where is my Home?, Homelessness and Access to Housing among Asylum – seekers, Refugees and Person with International Protection in Poland", juni 2013, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/51b57ce74.html>)

Ook het AIDA – rapport van januari 2015 maakt eenzelfde indruk. Mensen die terugkeren onder de Dublin Verordening worden meer beschouwd als economische migranten dan als mensen in nood van internationale bescherming.

"Asylum seekers returned under the Dublin procedure are considered economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another Member State were)."

(stuk 4: AIDA, Asylum information Database – National Country Report – Poland, up-to-date till January 2015, te consulteren op: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>)

Ook dient in casu te worden opgemerkt dat de verzoekende partij afstand heeft gedaan van zijn eerste asielaanvraag. Dit betekent hoogstwaarschijnlijk dat de verzoekende partij in Polen een nieuwe asielaanvraag zal moeten indienen die dan zal worden beschouwd als een meervoudige asielaanvraag.

Uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Gebremedhin tegen Frankrijk en het arrest Sharifi tegen Italië en Griekeland blijkt dat een effectieve toegang tot de asielpprocedure wordt vereist:

“En outre, la Cour a déjà estimé plus haut, sur le terrain de l'article 4 du Protocole n° 4 que, contrairement aux dires du Gouvernement, dans le port d'Ancône les requérants ont été remis sur – le – champ par les autorités des frontières aux capitaines des ferry – boats et n'ont pas eu accès à un interprète ni à des agents pouvant leur fournir les informations minimales nécessaires à propos du droit d'asile et de la procédure pertinente. Il y a, en l'espèce, un lien évident entre les expulsions collectives dont les requérants ont fait l'objet dans le port d'Ancône et le fait qu'ils ont été concrètement empêchés de demander l'asile ou d'avoir accès à une quelconque autre procédure nationale satisfaisant aux exigences de l'article 13. Dès lors, la Cour estime qu'il y eu également violation de l'article 13, combiné avec l'article 3 de la Convention et l'article 4 du Protocole n° 4. Compte tenu de cette conclusion et eu égard aux circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner les griefs des requérants sous l'angle de l'article 13 combiné avec l'article 2 » (ECHR, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09)

Of dat een effectieve toegang tot de asielpcedure in Polen wordt gegarandeerd blijkt niet uit de bestreden beslissing. De verwerende partij verwijst dienaangaande naar artikel 18 van de Dublin – III Veordering en dat de Poolse instanties het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij zullen onderzoeken. Dit is echter een theorie. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers of de verwerende partij hier effectieve garanties voor heeft.

Dergelijke zekerheden zijn nochtans noodzakelijk nu een meervoudige asielaanvraag geen automatisch schorsend effect kent.

“Subsequent applications do not have an automatic suspensive effect but the applicant can submit a motion for suspension of a return order, together with a subsequent asylum application. It has to be duly justified. The Head of the Office for Foreigners has 5 calendar days to issue a decision on the motion. Submitting such a motion does not itself withhold a return order. If the decision is negative, the applicant has the right to submit an appeal to the Head of the Office for Foreigners within 5 calendar days. If the decision is positive, the appeal in admissibility procedure has a suspensive effect. The return order can also be withheld by the Head of the Office for Foreigners at any time.”

(stuk 4: AIDA, Asylum information Database – National Country Report – Poland, up-to-date till January 2015, te consulteren op: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>)

Een effectieve toegang tot de asielpcedure blijkt niet uit de bestreden beslissing van de verwerende partij.

Bovendien wordt opvang geenszins gegarandeerd, aangezien er een grote kans bestaat dat men als asielzoeker met dakloosheid wordt geconfronteerd:

“Homelessness and the threat of homelessness are two of the most serious conditions affecting refugees and asylum seekers living in Poland, Bulgaria and Slovakia.

In Poland, the study found that up to 10 per cent of people receiving international protection are "living in extreme homelessness" – without a roof over their head. Between 30 and 40 per cent are categorised as "living in housing exclusion" – sheltered, but without permanent accommodation. Only 20 per cent of Poland's asylum-seekers and refugees are living in "secure and adequate" housing conditions.

The refugee housing crisis in Poland is caused by shortcomings in the integration process and policies that limit the ability of asylum-seekers to find jobs. The report recommends that refugees in Poland be given greater financial assistance during integration, that they be assisted in finding their first home, and that the state increase the availability of "bridge housing" – temporary accommodation for refugees who are in the process of integrating.”

(stuk 8, “UNHCR-sponsored studies reveal homelessness as a serious threat to refugees in Poland, Bulgaria and Slovakia”, UNHCR – The UN Refugee Agency, 7 juni 2013, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51b1afef6.html>)

De verwerende partij beweert in de bestreden beslissing dat het AIDA-rapport geen melding maakt van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers, wat een erg eenzijdige lezing is van het rapport, dat wel degelijk fundamentele problemen bij de opvang signaleert.

“The main form of accommodation that is currently being used are reception centres. Living conditions differ in reception centres. (...)Other conditions are dependent on the willingness and financial situation of the contractor. (...)Asylum seekers are responsible for cleaning their rooms and common areas such as kitchens and bathrooms. In all centres there is a problem with insects. During the monitoring in

reception centre in Warsaw all women pointed out that there is a lot of insects in the centre and even showed bites. Women claimed that pest control procedures are occasionally carried out but they are not effective. (...)At present, one employee is in charge of approximately 90 asylum seekers. There are not enough employees in the centres (2-4 workers per centre).” (stuk 4: AIDA, Asylum information Database – National Country Report – Poland, up-to-date till January 2015, pp. 45-46, te consulteren op: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>)

De verzoekende partij beschikt over de Irakese nationaliteit waardoor de verwerende partij, bij het nemen van haar bestreden beslissing, volledig is voorbijgegaan aan de realiteit, waarin Polen geplaagd wordt door een golf van islamofobie. In een zeer recent rapport is de ‘European Commission Against Racism and Intolerance’ (ECRI) bijzonder scherp voor het groeiende racisme in de Poolse samenleving.

Zo worden de grote racistische rally's en sterk verspreide islamofobie op het internet gehekelde:

“Regarding their ability to mobilise, both the number of extremist demonstrations organised in connection with the Independence Day commemorations and the number of participants in them are increasing constantly (according to some estimates,⁹ there were less than 500 ultra-nationalist participants in 2009, 10 000 in 2010 and 20 000 in 2012). As regards their local ramifications, it may be noted for example that, in Poznan in June 2014, various extremist organisations, with the help of football club supporters¹⁰ and, again, the complicity of hooligan groups, carried out protests which resulted in the cancellation of a performance of the play “Golgotha Picnic”, for fear of public disturbances; in March 2013, Polish National Rebirth (Narodowe Odrodzenie Polski) and the supporters’ association of the football club Slask Wroclaw created disturbances during a lecture by the sociologist Zygmunt Bauman at the University of Wroclaw; this case also illustrates the international ramifications of extremist movements because, in June 2014, leaflets criticising this sociologist’s political convictions were distributed during another lecture which he gave at the University of Manchester in the United Kingdom. In November 2012, members of the Hungarian far-right movement Jobbik took part in the Independence Day commemorations organised by those associations.”

“ECRI considers that the situation with regard to hate speech on the Internet and in the media has not improved either since its last report. Racist and xenophobic comments are a common occurrence on online discussion forums. The scale of the phenomenon was described in a report produced by the Local Knowledge Foundation in June 2011¹¹. According to this report, of 10 million postings analysed, it was possible to classify 123 000 as falling within the scope of hate speech, the main targets being Jews (35 000 postings), Russians (21 600) and Germans (21 500). ECRI also notes a rise in Islamophobic sentiment, as reflected in the content of the Polish Defence League’s (Polska Liga Obrony) website, its presence on YouTube and the continuous, rapid increase in the number of supporters of its Facebook site¹². ECRI also observes that, despite its recommendation to the Polish authorities in the fourth cycle, the radio station “Radio Maryja” continues to draw attention to itself with its rhetoric of intolerance (see § 40).”

(stuk 9 ECRI, “ECRI report on Poland (fifth monitoring cycle)”, 9 juni 2015, te consulteren via: <http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/ecri/Country-by-country/Poland/POL-CbC-V-2015-20-ENG.pdf> , p. 17-18)

De ECRI is bijzonder streng voor het gebrek aan inspanningen van de Poolse overheid om discriminatie en racisme grondig aan te pakken. Zo schiet de overheid nog steeds tekort wat betreft de aanneming van effectieve anti-discriminatie wetgeving.

“(§ 26) ECRI recommends that the authorities amend the Anti-Discrimination Act in order to make it clear that the Human Rights Defender has jurisdiction to conduct investigations in response to complaints concerning cases of racial discrimination between private individuals. An alternative solution would be to establish an independent equality authority dealing inter alia with racial discrimination, as recommended by ECRI in its GPRs No. 7 on national legislation to combat racism and racial discrimination and No. 2 on specialised bodies to combat racism, xenophobia, antisemitism and intolerance at national level.”

(stuk 9 ECRI, “ECRI report on Poland (fifth monitoring cycle)”, 9 juni 2015, te consulteren via: <http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/ecri/Country-by-country/Poland/POL-CbC-V-2015-20-ENG.pdf> , p. 34-35)

Bovendien heeft de Poolse overheid tot op vandaag, het 12de protocol van het EVRM, het verbod op discriminatie, niet ondertekend.

“Poland has neither signed nor ratified Protocol No. 12 despite the recommendations to this effect contained in the 3rd and 4th ECRI reports. ECRI was informed that responsibility for co-ordinating the decision-making process on this issue had been entrusted to the Minister for Foreign Affairs. He recently asked all the other ministers to conduct a review of Polish legislation in their respective areas of competence with a view to considering whether it is necessary to introduce amendments to bring it into line with the Protocol. ECRI considers that this instrument, which provides for a general prohibition of discrimination, is a key element in the fight against racism and racial discrimination and that its ratification by Poland would be the culmination of the considerable efforts which the country has made in the last few years to strengthen its legislative and procedural framework in this field.”

(stuk 9 ECRI, “ECRI report on Poland (fifth monitoring cycle)”, 9 juni 2015, te consulteren via: <http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/ecri/Country-by-country/Poland/POL-CbC-V-2015-20-ENG.pdf> , p. 11.)

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat asielzoekers in grote aantallen in detentiecentra worden opgesloten, dat de situatie in deze centra precair is, er geen garantie tot een effectieve toegang tot de asielprocedure, er geen garantie is op een opvangplaats, dat de Poolse overheid veel te weinig onderneemt om de gevaarlijke xenofobie in de samenleving aan te pakken en dat er tekortkomingen zijn in de asielprocedure zelf, is het op heden niet verantwoord om, zonder enige individuele garantie, de verzoekende partij te laten terugnemen door Polen.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Polen niet op straat zal belanden.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à

celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partijen zetten vet)

5.2.2.

Ook de volgende rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van de verzoekende partij nu de verwerende partij geenszins over individuele garanties beschikt in het licht van de door de verzoekende partij aangebrachte informatie dat het helemaal niet te verantwoorden valt dat de verzoekende partij zou worden overgebracht naar Polen.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) (RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

Reeds in het verleden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”

(RvV nr. 138 940, 23 februari 2015)

Gezien door de recente objectieve informatie van de verzoekende partij werd aangetoond dat het risico op detentie zonder de minste waarborgen in rechte en in bijzonder precare omstandigheden diende de verwerende partij over individuele garanties te beschikken dat de verzoekende partij niet in dergelijke omstandigheden zou terechtkomen. De verwerende partij beschikt echter niet over dergelijke individuele garanties.

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 E.V.R.M. meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is."

3.3.2.12. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

3.3.2.13. Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department getroffen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn

met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.14. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij voorafgaand aan de overdracht aan Polen een grondig en uitvoerig gedocumenteerd onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van de overdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dit aan de hand van het AIDA-rapport over Polen (Asylum Information Data report, opgesteld door de Helsinki Foundation for Human Rights), dat de toestand weergeeft tot januari 2015.

3.3.2.15. Verzoekende partij brengt hiertegen in dat zij beschikt over “recentere veel gedetailleerdere informatie” die de informatie van de verwerende partij tegensprekt. Verzoekende partij maakt haar aankondiging echter niet waar. Ten eerste heeft zij het over oudere rapporten (september 2010,

december 2011, oktober 2012, juni 2013 en december 2013) dan het rapport dat in de bestreden beslissing worden aangehaald. Voorts maakt zij gewag van een onzekere toegang tot de Poolse asielpprocedure omdat zij naar haar oordeel terechtkomt in de procedure van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekende partij dwaalt echter gelet op het gestelde in artikel 18.2 van de Dublin-III Verordening dat luidt,

“ In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.”

Vermits verzoekers geval een geval is zoals bedoeld in artikel 18.1.c) van de Dublin-III Verordening is de toegang tot de asielpprocedure wel degelijk verzekerd en wordt zijn asielaanvraag niet beschouwd als een meervoudige asielaanvraag. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij dienaangaande nog een garantie dient te vragen aan de Poolse autoriteiten. Waar verzoekende partij aanhaalt dat Polen het 12e Protocol bij het EVRM nog niet ondertekend heeft, dat er nog steeds geen effectieve antidiscriminatiewet is in Polen en er te weinig wordt ondernomen tegen racisme en islamofobie stelt de Raad vast dat dit alles niet inhoudt dat er helemaal niet wordt opgetreden tegen discriminatie, racisme of islamofobie of dat asielzoekers geen bescherming krijgen wanneer zij het slachtoffer worden van dergelijk getinte feiten.

3.3.2.16. Voorts maakt verzoeker gewag van een partiële lezing door de verwerende partij van het AIDA-rapport van januari 2015. Zo poneert de verzoekende partij dat *“het risico dat de verzoekende partij wordt opgesloten [in een detentiecentrum] is wel degelijk zeer groot”* zodat ze volgens haar riskeert het slachtoffer te worden van de schrijnende levensomstandigheden aldaar en te vallen onder een lange opsluitingsduur, maar gelet op wat voorligt, namelijk dat de verzoekende partij op legale wijze, via toestemming van de Poolse autoriteiten zal worden overgedragen aan Polen, zij uittreksels verschaft uit haar paspoort zodat zij haar identiteit kan aantonen, hieruit tevens blijkt dat zij in september 2014 Polen op legale wijze is binnengekomen met een door de Poolse autoriteiten verstrekt visum en zij in november 2014 Polen op legale wijze verlaten heeft (uitstempel in paspoort), kan zomaar niet aangenomen worden dat zij dient beschouwd te worden als *“the asylum seeker (who) does not have any identity documents, crossed or attempted to cross the border illegally”*. Voorts zijn er voor wat betreft de verzoekende partij geen aanwijzingen dat *“the personal data where in SIS or national register”*. Het gegeven dat een teruggekeerde Dublin-asielzoeker mogelijks bekeken wordt als een economische migrant maakt op zich geen schending uit van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Voor wat betreft het feit dat er in de opvangcentra voor asielzoekers sprake kan zijn van een insectenprobleem waarover vrouwen zich beklagen en dat asielzoekers zelf verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor het onderhoud van de opvangaccommodatie ziet de Raad niet in hoe dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.2.17. Er zijn geen aanwijzingen van systeemfouten in de Poolse asielpprocedure en opvangvoorzieningen. Ook al zijn er opmerkingen te maken over de opvangvoorzieningen en de asielpprocedure of over het wetgevend kader in Polen om discriminatie, racisme en islamofobie tegen te gaan, kan er niet gesteld worden aan de hand van de beschikbare informatie dat de situatie in Polen zoals verzoeker voorhoudt, *“zeer slecht en onmenselijk is”* of dat er sprake is van omstandigheden in Polen die een niveau van hardheid vertonen dat valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat het niet verantwoord is dat hij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Polen. Verzoeker verwijst tevergeefs in dit verband naar de zaak Tarakhel waarvan de omstandigheden niet de zijne zijn, te weten een Afghaanse familie met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië. Verzoeker is een alleenstaande man van 36 jaar zonder noemenswaardige gezondheidsproblemen en toont met de verwijzing naar allerhande rechtspraak niet aan waarom in zijn geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties of aan de behandeling van zijn asielaanvraag door de Belgische instanties ondanks de door de Poolse autoriteiten aanvaarde verantwoordelijkheid voor de behandeling ervan.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.18. In een derde middel werpt verzoeker op:

- *“Schending van artikel 3 en 13 E.V.R.M.;*
- *Schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *Schending van artikel 39, § 1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aan de verzoekende partij werd in datum van 14 augustus 2015 (kennisgeving 14 augustus 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Tegen deze negatieve beslissingen van de verwerende partij, genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, kan overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend een beroep tot nietigverklaring worden ingediend (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet (automatisch) opschortend.

Bijgevolg staan tegen de genomen beslissingen door de Belgische Staat enkel niet – schorsende (beroeps-) procedures open. Uiteraard zullen deze procedures tijdig worden gevoerd, doch de verzoekende partij zit op dit moment in een gesloten centrum. Een verwijderingsmaatregel richting Polen kan elk moment verwacht worden.

De verzoekende partij is van oordeel dat zowel de beroepen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenals de cassatieberoepen bij de Raad van State, geen effectieve rechtsmiddelen zijn in de zin van artikel 13 E.V.R.M. De procedures beoordelen immers niet de grond van de zaak, maar doen enkel uitspraak over de juridische kwalificatie van de feiten en houden geen beoordeling in over de feiten zelf.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal gerepatriëerd worden naar Polen, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Artikel 13 E.V.R.M. stelt: “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:

“De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

- a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:
 - i) om een asielverzoek als niet – ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;
 - ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;
 - iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;
- b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;
- c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;
- d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;
- e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.
(...)”

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoeren, die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Om na te gaan of artikel 13 E.V.R.M. is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle “mogelijke” beroepen waarover de verzoeker beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hun aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel.

Immers, sinds het arrest M.S.S. t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (M.S.S. t. België en Griekenland, 30.696, 21 januari 2011) is de schorsende werking van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een constitutief onderdeel van de onderzoeksplicht die rust op de Raad om schendingen van het E.V.R.M. daadwerkelijk te onderzoeken met alle gegevens die ex nunc voorhanden zijn. In dit arrest werd eveneens de nadruk gelegd op de tijdsgrens waarbinnen relevante stukken kunnen worden aangedragen om bij te dragen in het onderzoek naar schendingen van het

E.V.R.M. (in de volgende middelen word o.a. een schending van artikel 3 en artikel 8 E.V.R.M. aangehaald – zie hierna). Een te kort tijdsbestek staat de mogelijkheid van een grondig onderzoek ex nunc in de weg.

Niet alleen hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden (zie hierna), doch wordt ook slechts van rechtswege een schorsende werking voorzien van maximum 10 dagen. Dit volgt uit een samenlezing van de artikelen 39/83, 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

Het is pas indien de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dat uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen volgt dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoeker, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kan hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden

herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, § 150; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 90).

Verder dient er eveneens op gewezen te worden dat, bij een beroep tot schorsing tot uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsende werking afhangt van drie verschillende voorwaarden, die cumulatief dienen vervuld te zijn. Het betreffen 1) het uiterst dringende karakter, 2) de ernst van de aangevoerde middelen en 3) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg in de praktijk slechts aangetoond worden wanneer de verzoekende partij wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem moet ertoe verplichten om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemden wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

Een ander criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de kandidaat – asielzoeker niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar een ander land, en dit in het kader ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaten, in casu Polen. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring naar Polen) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is, in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De beroepsmogelijkheden die heden openstaan tegen een beslissing van de Belgische Staat, en in casu tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), zijn geen daadwerkelijke rechtsmiddelen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M., in samenlezing met artikel 3 E.V.R.M., geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoekers mogelijk tot drie verschillende beroepen moeten instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer zij zich hadden kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), en bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissingen te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikel 3 E.V.R.M. worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42). »

De beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens in uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt een verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

In een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens werd België door het Europese Hof veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 van E.V.R.M. (Josef v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014.

Deze zaak betreft een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V., en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, overeenkomstig de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europees Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoeker te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met een automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft, evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees voor de Hof van de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof gaat verder en stelt de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn overwegingen §102 - § 108 het volgende:

“§102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci – dessus (voir paragraphes 96 – 97 ci – dessus), a pour effet d’obliger l’étranger, qui est sous le coup d’une mesure d’éloignement et qui soutient qq’il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l’occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n’a pas d’effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c’est – à – dire quand l’étranger fera l’objet d’une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l’hypothèse où l’intéressé n’a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l’urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d’éloignement.

§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l’article 13 combiné avec l’article 3 de disponibilité et d’accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l’hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l’étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d’une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l’étranger n’est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l’ordre d’expulsion ni face à l’imminence d’un éloignement. C’est cette situation qui s’est produite en l’espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l’importance du droit protégé par l’article 3 et au caractère irréversible d’un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n’estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu’avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n’est pas non plus suspensif de plein droit de l’exécution de la mesure d’éloignement et qu’il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l’article 13 de la Convention combiné avec l’article 3 (...)

“§106. Au vu de l’analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n’a pas disposé d’un recours effectif, dans le sens d’un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention.

§. 107 Il s’ensuit qu’il ne saurait être reproché à la requérante de ne pas avoir usé de la multitude de recours devant le CCE ou de recours devant le juge judiciaire des référés pour faire valoir son grief tiré de l’article 3. L’exception tirée par le Gouvernement du non – épuisement des voies de recours internes en ce qui concerne le grief fondé sur l’article 3 (voir paragraphe 83 ci – dessus) doit donc être rejetée. »
(Josef v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014)

Uit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bijgevolg dat er in casu sprake is van een schending van artikel 13 E.V.R.M., en dit in combinatie met artikel 3 E.V.R.M.

In casu is het eveneens noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in een parallelle juridische situatie zit en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Een analoge beoordeling dringt zich op. Immers, door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Tenslotte is het eveneens van belang te wijzen op de “nieuwe” “Dublin – III” Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze Dublin – III Verordening blijkt het belang van een daadwerkelijk

rechtsmiddel. Artikel 27 van de Dublin III Verordening stelt immers dat een asielzoeker die voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar een andere lidstaat wordt doorverwezen het recht heeft tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Artikel 27, § 3 van de Dublin III Verordening zegt ook dat de asielzoeker “de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. België, als een lid van de Dublin III – Verordening, is dus niet in orde. Immers, Dublin III suggereert een beroep met volle rechtsmacht tegen een Dublinoverdracht, terwijl de Belgische Verblijfswet enkel een schorsings- en annulatie beroep voorziet....

Dit derde middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

3.3.2.19. Gans dit theoretisch betoog is naast de kwestie. Het gaat in casu om een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn, dat een van rechtswege schorsende werking kent totdat de Raad uitspraak gedaan heeft over de vordering.

Dit blijkt te dezen uit artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet:

“ Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen”.

De behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gaat gepaard met waarborgen en behandelingstermijnen, neergelegd in artikel 39/82, § 4, 4^e, 5^e en 6^e lid van de Vreemdelingenwet:

“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering, wanneer de effectieve verwijdering of terugnrijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of de voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen”.

Met onderhavig verzoekschrift wordt uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel en dus doet gans het betoog over hoe op hoogdringende wijze een andere maatregel dan een verwijderingsmaatregel kan aangevochten worden, niet ter zake.

Te dezen heeft verzoekende partij die vastgehouden wordt, één vordering ingesteld, namelijk onderhavige, die op hoogdringende wijze behandeld wordt. Gans het betoog over drie beroepen die dienen aanhangig gemaakt te worden door een niet vastgehouden persoon om een hoogdringende behandeling te krijgen is derhalve evenmin dienstig in casu.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetbepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een ‘veilig herkomstland’, waarna de Belgische wetgever een volle rechtsmacht beroepsprocedure heeft voorzien voor deze asielzoekers alsook voor

asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Gans deze kwestie heeft geen uitstaans met beslissingen die zich uitspreken over de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat, zoals in casu. Evenmin kan verzoekende partij zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de Richtlijn 205/85/EG (Procedurerichtlijn) nu de bestreden beslissing geen beslissing is over de inhoud van de asielaanvraag en enkel een beslissing is over welke Dublin-lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Uit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan niet afgeleid worden dat het beroep tegen een beslissing die handelt over het aanduiden van de verantwoordelijkheid van een Dublin-lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag, een beroep met volle rechtsmacht moet zijn. Uit onderhavig arrest blijkt dat alle grieven behandeld werden, m.i.v. de grief 3 van het EVRM en dit voor verzoekende partij verwijderd wordt naar Polen.

Ten slotte blijkt uit onderhavig arrest dat de zaak niet wordt afgehandeld op grond van enkel de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het derde middel is derhalve niet ernstig.

3.3.2.20 In een vierde middel werpt verzoeker op:

- *“Schending van artikel 3 E.V.R.M.;*
- *Schending van het non – refoulement beginsel;*
- *Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951;*
- *Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984;*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaalde van zorgvuldigheid en redelijkheid;*
- *Schending van de materiële en formele motiveringsverplichting.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Polen, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Polen naar het land van herkomst, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Polen worden gegarandeerd. Het gegeven dat Polen geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

Non-refoulement and extradition

12. The Committee is concerned that foreigners can be expelled from the State party without having their expulsion decision reviewed by an independent and impartial mechanism. In addition, the Committee is concerned that the State party has not been respecting the principle of non-refoulement as it has sometimes refused to recognize a foreigner's refugee status as the sole reason to refuse extradition to a country where his or her life or personal integrity would be threatened (arts. 3 and 16).

The Committee recommends that the State party ensure that it complies fully with its obligations under article 3 of the Convention and that individuals under the State party's jurisdiction receive appropriate consideration by the competent authorities and are guaranteed fair treatment at all stages of proceedings, including an opportunity for effective and impartial review by an independent decision mechanism on expulsion, return or extradition, with suspensive effect. It also recommends that the State party fulfil its non-refoulement obligations and guarantee the right to appeal the issuance of an

extradition warrant where there are substantial grounds for believing that a person would be at risk of being subjected to torture.

(stuk 10: UN Committee Against Torture (CAT), "Concluding observations on the combined fifth and sixth periodic reports of Poland", 23 December 2013, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/537f14e84.html>)

In October, the European Court of Human Rights asked the government to clarify the circumstances of the administrative detention of an ethnic Chechen asylum-seeker and her five children. The woman and children were deported to Chechnya in March, even though their asylum procedure was still pending.

(stuk 5: Amnesty International, Amnesty International Report 2014/15 - Poland, 25 February 2015, te consulteren op: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=printdoc&docid=54f07dab15>)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM.

Opnieuw dient te worden opgemerkt, dat, als de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag indient, dit niet automatisch schorsend is.

"Subsequent applications do not have an automatic suspensive effect but the applicant can submit a motion for suspension of a return order, together with a subsequent asylum application. It has to be duly justified. The Head of the Office for Foreigners has 5 calendar days to issue a decision on the motion. Submitting such a motion does not itself withhold a return order. If the decision is negative, the applicant has the right to submit an appeal to the Head of the Office for Foreigners within 5 calendar days. If the decision is positive, the appeal in admissibility procedure has a suspensive effect. The return order can also be withheld by the Head of the Office for Foreigners at any time."

(stuk 4: AIDA, Asylum information Database – National Country Report – Poland, up-to-date till January 2015, te consulteren op: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>)

Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweester ambtshalve had moeten nagaan of er "effective procedural safeguards" (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Polen om te vermijden dat vluchtelingen zouden kunnen worden blootgesteld aan refoulement. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

"De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement."

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond. "

3.3.2.21. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de overdracht aan Polen op zich gelet op de situatie aldaar geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM juncto het non-refoulementbeginsel.

3.3.2.22. Voor wat betreft de korte verwijzing in het verzoekschrift naar een vraag om uitleg vanwege het EHRM aan de Poolse autoriteiten aangaande de detentie van een Tsetsjeense familie en hun verwijdering die zou gebeurd zijn hangende de asielprocedure waarvan gewag gemaakt wordt in een rapport van Amnesty International van 2014/2015 (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift), kan niet gesteld worden dat dit volstaat om de motivering in de bestreden beslissing tegen te spreken die stelt dat , *“Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt”* en *“Betreffende deze argumenten wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.”*

In het in de bestreden beslissing geciteerde AIDA-rapport (p.18) kan immers gelezen worden *“In 2012 and 2013 there were cases in which asylum seekers were returned to their country of origin without having the possibility to access the court. This problem mostly concerns asylum seekers placed in detention, who received their final negative administrative decision on asylum claim, containing expulsion order - as this decision is already enforceable”* . Na veel kritiek aangaande deze gang van zaken werd de Poolse wetgeving aangepast: *In the Law on Foreigners which entered into force on 1 May 2014 asylum proceedings and return proceedings have been separated, which means that a return decision is no longer issued within the asylum procedure. During the legislative process, HFHR and the Legal Intervention Association suggested a suspensive effect on all return decisions — since it is the return decision which has irreversible effect. The solution proposed stated that in case of filing the complaint to the court together with the application to withhold the execution of the final administrative decision, a foreigner cannot be deported until the court examines this application. This has been accepted (...)”*. The adoption of the new law was a success with regard to the suspensive effect of the appeal before an administrative court, but in 2014 the practice of deportations before the court which examined the case was maintained, since negative decisions on asylum applications issued before 1 May 2014 were accompanied by a return order.” (AIDA-rapport, p. 18). Hieruit kan worden afgeleid dat er nog problemen zijn voor asielzoekers die een negatieve beslissing ontvangen hebben vóór de inwerkingtreding van de nieuwe wet op 1 mei 2014 die een verwijdering hangende de asielaanvraag onmogelijk maakt. Verzoekers geval kan echter geen geval zijn van een weigering van een asielaanvraag vóór de inwerkingtreding van de nieuwe wet op 1 mei 2014 waardoor dus niet kan gesteld worden dat hij een risico loopt op refoulement naar zijn land van oorsprong voordat zijn asielprocedure beëindigd is.

3.3.2.23. Voor wat betreft het betoog van verzoeker dat hij in een detentiecentrum terecht komt en zijn betoog inzake een meervoudige asielaanvraag kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

Het vierde middel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift voert verzoekende partij het volgende aan:

“De verzoekende partij verwijst naar artikel 39/82§2 van de Vreemdelingenwet.

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten beslissing verantwoorden worden hierboven uiteengezet.

De bestreden beslissing zal tot gevolg zal hebben dat de verzoekende partij blootgesteld zal worden aan onder meer schendingen van art. 3 EVRM, 6 EVRM en art. 13 EVRM.

Het risico op mensenrechtenschendingen, bij een gedwongen repatriëring naar Polen, is meer dan reëel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden beoordeeld (R.v.St. nr. 107.797, 12 juni 2002). Een MOGELIJK nadeel is voldoende (R.v.St. nr. 100.400, 26 oktober 2001).

Huidige procedure gaat niet over de beoordeling van de aangevoerde middelen, enkel de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. de gedwongen repatriëring naar Polen in het kader van de Dublin III Verordening) alvorens een uitspraak (arrest) te hebben over de nietigverklaringprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.”

Gelet op de gevoerde kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de middelen. De Raad ziet niet in waarom een beoordeling van de middelen in een procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid geen beoordeling inhoudt die de toets aan artikel 13 van het EVRM kan weerstaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA